

Політехнік №2

АКТУАЛЬНЕ ІНТЕРВ'Ю

Головному бухгалтеру ЧПТ - Ірині Миколаївні Глеб - 80 років!

4 листопада 2014 року відзначає свій ювілей головний бухгалтер ЧПТ - Глеб І.М, а 10 грудня 2014 року - виповнюється 46 років з часу роботи на посаді. Це висококваліфікований фа-

хівець, принципова і вимоглива до себе та підлеглих людина, вона докладає чимало зусиль для своєчасної виплати зарплат, стипендій, соціальних виплат, утримання матеріально-технічної бази технікуму. Нагороджена знаком «Відмінник освіти України», почесними грамотами Міністерства освіти і науки України, відмічена Контрольно-ревізійним управлінням в Черкаській області як кращий головний бухгалтер серед бюджетних установ регіону.

Про досвід та життєвий шлях Ірини Миколаївни читайте в інтерв'ю з керівником прес-служби ЧПТ Г.А. Волошиною.

-Ірино Миколаївно, Ви так давно працюєте в нашому навчальному закладі. Чи змінився ЧПТ для Вас?

-Ви знаєте, я пропрацювала з прекрасними керівниками, і якщо заклад і змінювався, то лише в кращий бік. На моєму життєвому шляху 25 років співпраці з Вовком Г.П., 16 - з Блонським Г.Г., і вже 7-й рік з Галатом Д.В. Я тішуся з того, що ми залишаємося одним з кращих навчальних закладів Черкащини і постійно ставимо перед собою нові цілі.

Читайте в номері:

- Актуальне інтерв'ю 1
- Сторінка філолога 2
- Перли поперли 2
- Наші герої 3
- Обличчя «Політехніка» 4
- Наша творчість 4

-Але все ж життя так змінюється, навіть, за останні 40 років. Як Вам вдається йти в ногу з часом. Ви ж людина трохи іншого покоління?

-Я бачила життя в усіх його проявах: голод, війна, смерть близьких. І тому останні десятиліття для мене - це і є справжнє життя. Я радію, коли посміхаються мої колеги, отримавши вчасно зарплату, насолоджуюсь тим, як студенти, заохочені стипендіями, поспішають на пари. Я люблю свою роботу, тому і йду весь час вперед.

-Голод, війну?..

Так. Я народилася в 1934 році на Полтавщині. Ці регіони найбільше потерпали від голодомору. Ми вижили лише завдяки тому, що тато був військовим і отримував пайки. Але я пам'ятаю, як мама садила нас за стіл - у неї шестеро дітей було - і кляла зернинки долоні. Ми і післявоєнний голод пережили - в 1946 році. А про війну я пам'ятаю не по чутках. Я бачила, як заходив перший німець в Полтаву і як нас визволяли такі ж молоденькі солдати, які сьогодні боронять Україну від загарбника.

-Розумію, хоч чула про це лише з книг, а тепер ми спостерігаємо щось подібне по телебаченню. Зараз Ви, як ніхто, можете зрівняти, як жила Україна тоді, і якого розвитку досягла за роки незалежності, а тепер хтось намагається повернути нас назад, в ту систему.

-Що тут казати: мого діда Олексія розстріляли в 1937 році, він був священиком, прадід був митрополитом УПЦ - теж знищений радянською владою, тато загинув на війні в 1943 році. Мене виховувала бабуся (ми тоді переїхали в Золотоношу), мама постійно працювала. Але все одно жили весело: співали, шили собі одяг, мріяли, що скоро все буде добре. Ходили в селі у вишиванках (показує фотографії), влітали в голову стрічки, співали українські пісні. Тоді якимось не помічали, що життя складне: півсела сиріт, всі напівголодні і щасливі, що війна позаду - попереду праця і життя.

-Як прийшли до фаху бухгалтера?

-Випадково, так склалася обставина. У 1950 році поїхала вступати

на геолога в Дрогобич (Львівська область), але не пройшла по конкурсу. Назад їхати не було й за що, тому пішла, куди пройшла по балам - на агронома плодово-овочевих культур. Тоді Україна відбудовувалась - це було актуально. Вночі працювала, вдень вчилася. А в 1952 році вийшла заміж, через рік вже з'явилася донька, в 1954 році - закінчила технікум. Рік пропрацювала за фахом, два - інспектором соцбезу, а 1958 року - народила сина. У 1961 році чоловік отримав направлення до Черкас в філіал Київського проектного інституту (нині Науково-дослідний проектний інститут землеустрою). Там і я влаштувалася касиром, а згодом стала заступником головного бухгалтера. А вже в 1968 році прийшла працювати в ЧПТ, де до цього часу виконую свої обов'язки.

-Чи щаслива ви людина?

-Однозначно. Я оптиміст по життю. Маю 5 онуків, 5 правнуків, прекрасну роботу, затишну оселю.

-Що для Вас ЧПТ?

-Це моє життя. Я люблю свою роботу.

-Чи можете сказати, що прожили цікаве життя?

-Я пройшла дорогу, що зветься мить. Радію теперішньому, сподіваюсь на майбутнє. Людина сама собі будує життя. Все залежить від нас самих. Треба вірити в краще, і так і буде.

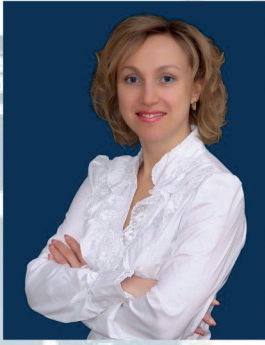
-Щоб хотіли побажати колегам?

-Любити наш технікум і віддавати хоч трішечки своєї душі йому.

Величезне дякую за цікаву задушевну розмову. Від імені всього педагогічного колективу - вітаємо Вас з ювілеєм. Бажаємо мирного неба над головою, рідної землі під ногами і вчасних фінансових надходжень.

Імідж ділової людини

У сучасному житті дотримання правил етикету відіграє важливу роль. Їх неприпустимо порушувати, оскільки дотримання правил ділового етикету відображає ваш професіоналізм і серйозний підхід до справи, а їхнє недотримання свідчатиме про те, що з вами краще не мати справи. Етикет є однією зі складових вашого ділового образу, тому досвідчені ділові партнери звертають увагу також і на цей аспект вашої поведінки. Звернімо увагу на основні правила ділового етикету:

Перше правило етикету - будьте пунктуальні

Дуже важливо в бізнесі правильно організувати і розрахувати час. Планування і пунктуальне виконання всіх запланованих справ є ключем до успіху. Запізнення є некоректним стосовно людини, яка чекає на вас. І навіть найщиріші вибачення і запевнення про неможливість прийти вчасно неспроможні повністю заглибити провини, оскільки на рівні підсвідомості залишиться неприємний осад, що буде означати тільки негативне враження відносно Вас.

Друге правило етикету - не говоріть зайвого іншим.

У кожного мільйонера є певні секрети для досягнення успіху,

але жоден не розповість їх вам. Не варто говорити про справи у власному бізнесі, оскільки іноді навіть найменший натяк може вплинути на діяльність конкурента.

Третє правило етикету - не будьте егоїстом.

Не можна успішно вести справи, не враховуючи думок та інтересів партнерів. Часто саме егоїзм перешкоджає досягненню успіху. Дуже важливо терпляче ставитися до свого опонента чи партнера, навчитися вислухати і пояснити свою думку.

Четверте правило етикету - одягайтеся так, як прийнято в суспільстві.

Одяг є демонстрацією вашого смаку і статусу в суспільстві. Не варто легковажно ставитися до цього правила. Зовнішній вигляд є першим аспектом, на який звертає увагу людина, і це одразу налаштовує її на відповідний лад.

П'яте правило етикету - стежте за чистотою мови.

Все, що ви говорите і пишете, має бути викладене правильною мовою. Уміння спілкуватися, грамотно вести дискусію і переконувати опонента є дуже важливим для ведення переговорів. Стежте за своєю мовою, дикцією та інтонацією. Ніколи не вживайте нецензурної лексики та образливих виразів. Однак не забувайте, що вміння слухати співрозмовника є не менш важливим аспектом спілкування.

Хочеш бути помітним - прислухайся до порад щодо спілкуван-

ня:

•Посміхайтесь. Посмішка нічого не коштує, але багато дає.

•Ім'я людини – найсолодший для неї звук будь-якою мовою.

•Якщо ваша думка хибна, визнайте це швидко і рішуче.

•Ніколи прямо не вказуйте на помилки співрозмовника.

•Не чіпляйтесь до співрозмовника.

•Будьте уважні один до одного.

•Слово «я» при спілкуванні вимовляйте тихо.

•Не старайтесь перевиховати вашого співрозмовника.

•Нехай більшу частину говорить ваш співрозмовник.

Бажаю успіхів!

**Голова циклової комісії
філологічних дисциплін
А.О. Гаврилець**

ПЕРЛИ ПОПЕРЛИ

Одинадцять істин сучасного життя

1. Ви завжди виглядаєте краще, якщо на вулиці темно.

2. Часто ваші жарти як диво! Тобто, коли комусь смішно, то це і є справжнім дивом.

3. Шлях до мрії не завжди складний. Іноді його можна пройти за декілька днів, а ви робите з цього вічність.

4. Якщо щось робити важко, то це не значить, що ви на правильному шляху. Це просто значить, що вам важко.

5. Коли ви вибираєте з-поміж зла, то ще не все погано. Принаймні, у вас є вибір.

6. Нові Дарвіни нашої епохи спостерігатимуть еволюцію навпаки.

7. Для того, аби не шкодувати про те, ким ти став, зроби себе сам, а не делегуй цю роботу іншим.

8. Досягти цілей свого життя простіше, ніж зрозуміти, в чому вони полягають.

9. Коли всі водночас почали про вас думати, то в мене для вас дуже погані новини.

10. Популярність – не показник успіху. Частіше про вас пам'ятатимуть по ваших провалах.

11. У наш час відео з котами куди популярніше за книги про сенс життя. Хоча, в цілому, вони несуть однакове інформаційне навантаження.

В.М. Висоцький (ПС4-1)

Невигадані історії про героя

Максим Солоняр

16 жовтня 2014 року в зоні АТО (м. Артемівськ) загинув випускник технікуму 2013 року (відділення обслуговування транспортних засобів) Солоняр Максим. Проходив строкову службу, а потім служив за контрактом снайпером у розвідувальній роті 17 танкової бригади (м. Кривий Ріг). В зоні АТО перебував близько 1,5 місяця. Друзі Максима хочуть встановити пам'ятну дошку в технікумі. Ось як вони згадують про нього:

Від початку антитерористичної операції завжди з острахом думав про тих друзів, які знаходяться там – захищають наше мирне небо. Я завжди сподівався і вірив, що вони не попадуть в якусь засідку чи «котел». Але з Максимом доля вирішила інакше. Якось навіть не вірився, що вже не побачиш цю людину, коли так чітко пам'ятаєш його голос та сміх, коли наче нещодавно приходила смс: «У мене все добре»; коли згадуєш розмови про плани на життя після армії... Дуже важко все це усвідомлювати та, навіть, і не хочеться. Максим був не просто хорошою людиною, а золотою, яка чітко знала, що хоче від життя. Таких людей потрібно ставити іншим за приклад, бо дійсно, він ніколи б не залишив у біді, не зважаючи ні на що. Шкода, що доля іноді несправедлива, забирає життя у таких хороших хлопців – справжніх українських чоловіків. Вічна пам'ять герою!

В зоні АТО немало зараз наших хлопців - чепетівців. Потрібно завжди пам'ятати, що вони там стоять за нас, і не варто думати, що вони інші, це такі ж самі люди, як і ми, дехто на декілька років старший, а дехто і наш ровесник. Слід пам'ятати і про те, що коли ми спимо в теплій квартирі чи скаржимося на те, що немає гарячої води, вони прокидаються від обстрілів, їм постійно доводиться вибирати: або ти або тебе...

Андрій Калашник (ЕС 4-1)

Максим був людиною, яка ніколи не здавалася. Він завжди мотивував нас на власному прикладі цінувати просто-

ту і чесність в людях. Макс часто дивував всіх тим, що у такої фізично сильної людини може бути настільки добра і світла душа. Товаришуючи з ним, я усвідомив, що друзів не вибирають. Доля дарує нам таких людей не просто так, адже мало кому можна відкрити душу і у відповідь отримати підтримку і взаєморозуміння. Я можу розповісти багато цікавих історій про нас, але чомусь зараз пригадується ситуація, коли я зламав руку і потрапив до лікарні. Макс якраз повинен був їхати на вихідні додому, але разом із ще одним другом – Владом Сербініним, залишився зі мною в Черкасах, мовляв: «Тебе ж самого нікуди відпускати не можна». Операція затягнулась на 2 години, і тоді - перше, що я побачив - це перелякані очі друзів. Украй приємно було розуміти, що ці люди цінують тебе і бояться втратити. Після операції вже в гуртожитку вони ні на метр не відходили від мене, знали, які ліки і коли мені треба пити, возили на перев'язки, готували їсти тощо. Вони піклувались про мене, як про рідну людину. А найбільше мене зворушило те, що коли я від болю не міг спати вночі (мабуть протягом декількох ночей), вони сиділи біля мене до самого ранку, а потім ішли на пари - і при цьому я жодного разу не почув від них нарікань. Вони не жаліли мене, а навпаки, змушували терпіти і бути сильнішим! Мабуть, кожен, хто знав Максима особисто, на все життя запам'ятав його посмішку. Це була людина-свято! Надійний і справедливий друг для нас і гордість та радість для батьків. Макс назавжди залишиться героєм і кращим другом. Вічна йому пам'ять...

Олег Матухно (випускник, група ЕП)

Максим... Він був сповнений життям, енергійною, бадьорою, веселою людиною. Надмірно любив спорт. Разом з ним я почував себе легко і впевнено. Щодо підтримки і допомоги: Максим завжди завзято допомагав і, жартуючи, говорив, що залюбки ще б щось зробив, мовляв, що сили в нього для цього безліч. Поважав старших, мав почуття жалю, але при необхідності вмів поставити на місце того, хто неправий. Серед однокласників і старших за віком людей користувався повагою і мав високий авторитет. Особисто я, як ліпший його товариш, з гордістю говорю, що Макс міг постояти за себе і за близьких своїх людей, вмів правильно і сміливо обгрунтувати свої вчинки і слова, спілкуватися з ним була неймовірна насолода, міг підказати щось і правильно вирішити ті чи інші питання. Такі люди, як Максим, сильні, стримані, розумні, цілеспрямовані – мають бути лідерами, на таких треба рівнятися і завжди підтримувати стосунки. Навіть зараз згадую його

слова: «Треба боротися і йти до своєї мети всіма шляхами, боротися треба за життя, бо воно одне...»

Олександр Терновий (випускник, група РА)

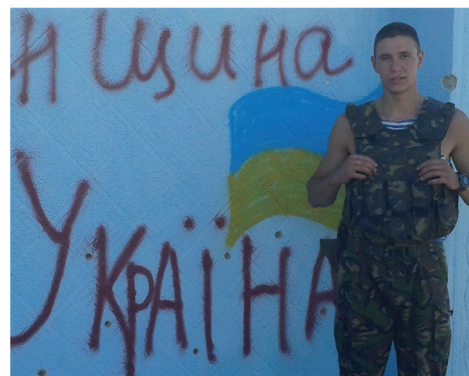
Влад Голубович

Сашко Тараненко

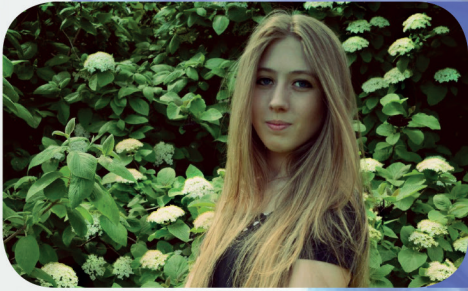
Ми живемо у досить непростий час, можливо, на сторінках нашої газети також пишеться історія – невигадана, справжня. Максим був не набагато старшим від багатьох наших студентів, він ще рік тому ходив тими самим коридорами, якими зараз ходите Ви, але останнім часом жив зовсім іншим життям...

Зараз в АТО задіяні і інші наші студенти: Олександр Тараненко (1993 року народження), Влад Голубович (1995 року народження) – відомі як «кіборги». 28 жовтня була зустріч студентів ЧПТ із випускником 2013 року - Сидораном Сергієм (група РА), що теж брав участь в АТО. Серед тих колишніх студентів, що були задіяні у боротьбі за Україну від проросійських терористів: Мельниченко Віталій (ОМ -2012), Крижанівський Антон (ОМ - 2011), Половинка Дмитро (ОМ -2009), Моренко Костя (ЕС - 2009). Хай оберігає їх Господь! Ми пишаємося Вами, наші герої!

**головний редактор
А.А.Волошина**

Костя Моренко

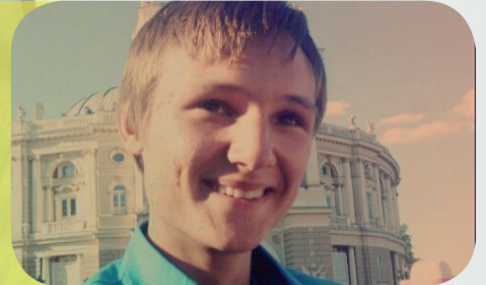

Ріта Тищенко ОДЗ-1

Моє хобі з дитинства - це музика. Я граю на багатьох музичних інструментах: гітарі, фортепіано, а ще - займаюся вокалом. Вважаю себе обдарованою дівчиною, певною мірою і багатогранною особистістю. В житті подобається займатися різними видами творчої діяльності. Конкурс «Обличчя «Політехніка» вважаю для себе цікавою сходиною.

Владислав Білик ЕСЗ-2

Беру участь у конкурсі «Обличчя «Політехніка», оскільки саме ЧПТ проявив в мені різні грані. Тут я дебютував у акторській майстерності в різних образах, на сцені технікуму співав, танцював, декламував поезію, вручав оскари викладачам, грав в КВК. Постійно беру активну участь в культурному житті технікуму. Не пасу задніх у навчанні. Віднедавна пишу поезію. По життю йду завжди з посмішкою. Готовий до перемоги! Головую за мене!

НАША ТВОРЧІСТЬ

Крик

Буває так, що хочеться кричати
І душу розриває на шматки
А серце б'ється в такт з думками,
Від того, що не можеш бути поруч ти
І от зібралась ти з думками,
Зібравши речі, просто йдеш,
А я кричу тобі у слід: «Не йди!»
Кричу, молю: «Не відпусти! Ти ж моє
все...»

Що малював собі у мріях,
Що уявляв в майбутньому так я,
Що зберегти хотів до скону-віку -
Ти ж зруйнувала все моє життя...
Своєю безсердечністю сліпою
Не зберегла ти, що любив так я,
Що мріяв безнадійно зберегти я.
Так і пішла ти безсумнівно,
Без жодного хоч сколиху душі,
Зробивши боляче мені безмірно
З останніми словами:
«Відпусти...»

Дмитрив Вадим (ЕСЗ-2)

Люблю тебе, чому- не знаю,
Напевне, так в житті буває:
Хтось, колись і будь-то де
Усе ж таки своє знайде.

Знайшов і я - знайшов тебе,
Тебе таку, яка ти є:
Таку ласкаву, ніжну й милу,
Тендітну, чуйну і красиву,
Водночас сильну й вольову.

Я полюбив, як те дитя.
Отак наївно, легко, щиро,
З тобою я між небом і землею,
Поринув в світ безмежної краси,
Щасливої і чистої любові.

Білик Владислав (ЕСЗ-2)

Блакитні очі дивляться на мене.
Від цього погляду я млію перед нею.
Її обличчя - начебто роса.

Чисте та прозоре...
Її фігура, немов та струнка іва.
Волосся те - немов колосся в полі,
Що в'ється від подиху вітрів.
Грайлива посмішка, що сяє день у день.
Примушує битись серце частіше
Ті ніжні руки, як ота бавовна
Приємність їх примушує хитатись.
Хитатись від неземної її краси...

Секрет Станіслав (ЗП 1-2)

Як коріння спраглої землі
Я вросла у тебе, Україно
Бо отут у вранішній землі
Ми сплелись з тобою воєдино.

Я зросла із сотень перемог,
А твоїх невдач не помічала,
Бо над нами тисячі тривог
Вітряними бурями промчало.

Стоголосі килими століть
Нас кололи списками у спину
Та у цій навалі лихоліть
Я вросла у тебе, Україно.

Виростала із твоїх криниць
З рушників, що ткалися невпинно
Чарувала блискотом зірниць,
Бо вросла у тебе, Україно.

Бо твої і радощі й жалі
Вже давно на вік моїми стали
Бо на цій згорюваній землі
Ти мене любов'ю напувала.

Бо у тебе повинь вікова
Не забрала юності тремкої
Вірю я, що будуть ще жива
І весна розквітне над тобою.

**працівник ЧПТ
М.Шмагайло-Федоренко**

Головний редактор А.А. Волошина,
відповідальний редактор С.Г. Сердюк,
коректор Н.Д. Галат,
дизайнер В.М. Висоцький,
фото Г.Г. Блонський,
E-mail: inform@polytechnic.ck.ua.
Тираж: 500 прим.

Віддруковано ФОП Чабаненко Ю.А., Україна, м. Черкаси,
вул. О. Дашкевича, 39,
тел. 0472 45 - 99 -84, e-mail:office@2upost.com